

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. VI. De gratitudinis & gratiarum actionis affectu.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

esse, quod tribulationis & tentationis tempore non deficiat, quo veri amici examinantur.

Hic vel vnus fractus, omnium maximus, qui nobis ex passionis meditatione colligendus; ideoque ille nobis multum in oratione exercitandus & in actum deducendus, praesertim nos integre & ex toto corde Deo offerentes, vt de nobis statuatur, quod vult, vt vult, quando vult & quo modo vult: in hoc descendentes ad casus particulares & difficiles, qui occurrere queunt, non locum, non manus, non gradum vllum quicumq; etiam sit, omittamus, ad quem nos eius amore non offeramus. Hoc enim maximae utilitatis exercitium est, & summae perfectionis quoque valde verus amor proditur.

CAPVT VI.

De gratitudinis & gratiarum actionis affectu.

4 affectus est
gratiarum
actio.

Aug. opi. 77.

Quartus in oratione exercitandus affectus, & in passionis Dominicae meditatione inculcandus, est gratiarum actio. Inquit Sanctus Augustinus. *Quid melius & animo geramus, & ore promamus, & calamo exprimamus, quam Deo gratias? Hoc nec dici breuius, nec audiri, nec intelligi grandius, nec agi fructuosius potest.* Tanti Deus gratitudinem & gratiarum actionem facit, quod exhibitio populo suo aliquo beneficio, statim voluerit sibi canticum dici. *Immola Deo sacrificium laudis.* Et plena est sacra Scriptura canticis à Sanctis & filiis Israel in gratiarum actionem pro acceptis beneficijs à Dei

Psal. 49. 14.

Hieron. lib. 11

super Isaiam

cap. 39.

4. Reg. 19. 35.

Paral. 32. 11.

manu, decantatis Sanctus Hieronymus ait traditionem fuisse Hebraeorum, infinitam illam Regis Ezechiae, quae illum ad extrema deduxit, nam textus ait: *Aegrotauit Ezechias vsque ad mortem: ideo acidisse, quod post insignem illam & mi-*

randam Doctrinam ab Assyriis obtentam, qua Angelus Domini centum & octoginta millia eorundem vna nocte cecidit, canticum Deo non cecinisset, vtilij in similibus fecerant. Sanctus Augustinus agens de decem illis Leprosis, quos CHRIS TVS mundauit, diligenter discutit, quod ille, qui redijt, ad agendas gratias pro beneficio accepto, à CHRIS TV mundi Seruatore sit laudatus, & alij reprehensi, vt ingrati: *Nonne decem mandati sunt, & nonem vbi sunt, non est inuentus qui rediret, & daret gloriam Deo, nisi hic alienigena.* Ne simus ergo ingrati beneficijs à Dei manu perceptis, & praesertim maximo beneficiorum, quod homo factus sit, & cruci pro nobis affixus. *Gratia fidei iussoris tui no obliuiscaris, dedit enim pro te animam suam,* dicit Sapiens. Christus pro nobis se decussit, & pro nobis soluit, dans sanguinem & vitam, fas ergo est, nos tantae gratiae & beneficij non oblitisci, sed gratos esse.

Sanct. Thomas de gratitudine agens, dicit, tribus modis fieri posse gratiarum actionem, primo, interius in animo agnoscendo, & aestimando beneficij magnitudinem & se benefactori valde obligatum proficendo: secundo eum laudando & verbis gratias agendo: & tertio opere, beneficium compensando, secundum recipientis facultates. Omnibus his tribus modis studendum, nos in gratiarum actione exercere in singulis passionis mysterijs primo agnoscendo ceteralium & tantorum beneficiorum magnitudinem, quae singulis mysterijs continentur, & magni ea faciendo, & examinando separatim omnes eorundem circumstantias, & bona quae inde ad nos deriuata sunt & in posterum vique deriuabuntur, & propter illa nos obligatos ad illi aeternum seruicium, totis viribus fatendo.

Secundo & labijs nostris Deum laudando & glorificando, & vt omnia creata nobis ad eum laudandum & pro ijs gratias agendum, auxilio fiat, petendo, secun-

secundum illud Dni Pauli: *Per ipsum ergo offeramus hostiam laudis semper Deo, id est, Fructum labiorum consentientium nomini eius.* Tertio conando tantis beneficiis opere respondere, offerendo & tradendo illi totum cor, ut precedenti capite dictum est.

Inquit S. Bernardus, etsi quodcumque mysterium consideremus, semper existimandum nobis, dicenda esse verba illa Christi Seruatoris nostri, quae discipulis dixit, postquam eorum lauisset pedes: *Scitis, quid fecerim vobis?* capitulane hoc mysterium? intelligitis hoc creationis, redemptionis, & vocationis beneficium? Oh! quam male, quid pro nobis fecerit Deus, agnoscimus, & intelligimus! Si diligenter Domine perpenderem & excuterem, quod tu Domine, cum Deus esses non esses, pro me homo factus es, & pro me cruci affixus es; & motu opus non esset, ut tui amore liquefcerem, & totum cor tibi traderem: Et haec vera gratiarum actio esset.

Notat hic Sanctus Chrysostomus magnam utilitatis negocium, & dicit, fidelis serui affectum & sensum esse, magni facere Domini sui beneficia omnibus communia, & pro iisdem gratum esse, quasi sibi soli collata serent, & ipse solum debitor, & illis, pro omnibus satisfacere obligatus esset, ut faciebat Sanctus Apostolus Paulus dum diceret: *Qui delegit me, & tradidit sanctissimum pro me.* Merito hoc dicebat: ut & nobis diceret, quod (teste Chrysostomo) tantum mihi confert beneficium, quasi mihi soli collatum foret. Ut solis lumen tam me illuminat, quam si me solum illuminet, non donum minuit, sed potius auget, dum enim alios illuminat, socios mihi dat, qui mihi auxilio sint, consoletur & benefaciant: Eodem modo, quod se Deus hominem fecerit & in cruce mortuus fuerit, aequè mihi prodest, ac si soli mihi beneficium impensum foret. Dumque aliis beneficium confertur, commodum meum non minuitur, sed

potius multum augetur, nam eo ipso socii mihi dantur, qui ament, exhilarent & auxilio sint ad merendam & augendam gloriam. Praeterea, dicit tantum fuisse Dei aduersus vnumquemque, amorem, quasi illum solum non alium amaret: & quantum ad Christi voluntatem & amorem, tam paratum fuisse (si opus fuisset) pro singulis, quam pro omnibus pati. Et ipso facto (dicit Chrysostomus) tantus fuit Christi amor, ut non recusaret pro vno solo facere, quod pro toto mundo fecit: Insuper verum esse, Deum mei in particulari recordatum esse, & in oculis suis me presentem habuisse, quando se hominem fecit, & in cruce mortuus est: *In charitate perpetua dilexit te.* & putat vitam suam, recte impensam, ut mihi vitam daret. Sic ut cuique Dei beneficia & mysteria expendenda sint, tanquam sibi soli collata fuissent similiter & amor, ex quo beneficium oritur, cui libet sic considerandus, velut illum solum amasset Deus, & ei dicendum cum Sancto Paulo: *Qui dilexit me, & tradidit semetipsum pro me.* Beneficia & amor, ex quo haec orta sunt tali modo considerata in anima nostra magnam gratitudinem & amorem in eum, qui semper & perpetua claritate te diligit, excitant & mouent.

Addunt sancti: quod quamuis Deus a nobis exigat, ut ei pro beneficiis ab eo acceptis gratias agamus, non ideo fieri, quod ipse eo egeat, ut grati simus; sed quod hoc ad maius nostrum commodum & bonum cedit, ut hoc ipso nos nouis beneficiis dignos reddamus. Dicit S. Bernardus, quod sicut ingratitude & acceptorum beneficiorum obliuio causa est, quod Deus homini ea auferat *Ingratitudo est vetus vrens fontem pietatis exsiccat, vorem misericordiae & gratia fluens non recipiens;* sic gratitudo & gratiarum actio Deo pro beneficiis reddita causa est, quod Deus eadem conferuet, & noua dona & gratias addit. Veluti flumina in mare defluunt & se exonerant, quod est quasi eorum fons ut inde

Ierem. 31. 3.

Ad Galat. 2. 20.

Chrysost. ho. 25. in Genes.

Bern. serm. contra vitium peccatum ingratitude. Et serm. 1. in capis. de iuni.

rursus effluant; eodem modo dum Deo gratiarum actione, accepta beneficia reddimus, in noua dona & beneficia refluunt.

CAPVT VII.

De admirationis & spei affectibus.

5. Affectus
est admira-
tio.

QVINTUS affectus, quo nos in oratione & passionis meditatione exerceri expedit, est admiratio. Cum admiratione expendendum, quomodo DEVS, qui impassibilis, & immortalis est, patitur & moriatur, quodque pro illis ipsis patitur, & moriatur, qui illum morte afficiunt, & quod tantos, & tales dolores patitur, quales & quantos nullus vnquam mortalium perpessus sit. Mirare immensum Dei & infinitæ eius sapientiæ & altissimi Consilii caritatem & pietatem, remedium eligendo, tam hominis salutem conueniens, quod & misericordiæ & iustitiæ eius omni ex parte fieret satis. Si quis hæc, & similia, quæ hic apparent, diligenter & continue expendit, & in eorum admirationem raptus persisterit, quodque infinitæ bonitatis DOMINVS pro creaturis, tam vilibus, indignis, & ingratis hæc fecerit; bene sane orauerit. Præterea altissima habetur contemplatio, si quis in mirandorum Dei operum consideratione, & examine absorptus fuerit, & quo quis maiore horum mysteriorum luce illustrabitur, & quo plus illa examinabit; hoc plus mirabitur. In qua admiratione magnus DEI amor, cognitio, & beneficiorum gratitudo, & magna nostra confusio continetur. Hinc nobis eritendum, vt sepius nos hoc sancto affectu exerceamus: inde enim ad nos magna commoda manabunt. In Psalmorum fine, ponit Sacra Scriptura in textu Hebræo hoc verbum *Sela*, quod pauam, ponderationem & mysterii admirationem denotat; vt do-

ceamur, sæpe in hoc affectu nobis persistendum esse in mysteriis, quæ meditamur.

Sextum, quod ex passionis meditatione colligere licet, est spes & fiducia magna in Deum. Anima enim considerans quanta pro illa fecerit Deus, quamuis id non mereretur, & perspecta tanta cupiditate & prompta voluntate, quam Christus ad eam liberandam ostenderit, quandoquidem hæc sitis illa erat, quam in cruce se dicebat habere; hoc ipso erigitur, vt de tali bonitate & misericordia speret, omnia illi ad salutem necessaria, & conuenientia datum iri. *Quæ etiam proprio Filio suo non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum; quomodo non etiam cum illo omnia nobis donauit:* dicit Sanctus Apostolus Paulus, ad Romanos.

Idque nobis fecit Dei filius, cum adhuc inimici essemus. Bene hæc ratio notanda est, quod S. Pauli sit, & magne confusio, cum ad Romanos dicat: *Si enim cum inimici essemus, reconciliati sumus Deo per mortem filij eius, multa magis reconciliati salui erimus in vita ipsius.* Si inimicos & Deo ex oculo nos misericordiæ suæ oculis adspexit, & tanto suo sumptu nos reconciliauit; nunc cum sumus reconciliati & amici, nec illi sanguine aut vita constabit, vt ante, & cum iam nullo sumptu opus sit; quibus nos oculis adspiciet? Qui nos nostris peccatis deformatos ante amauit; qui nos non amaret, quos sanguine suo precioso mundauit & dealbavit? Si nos illum fugientes, & eius inspirationibus resistentes quaerit & inuitauit, nec nos reliquit, donec domum deduceret; qui nos relinquet & obliuiscetur, postquam cum eo gratiam inuimus.

Ad hoc etiam multum conducet, vt fiducia hic affectus eruatur, Dei magnam misericordiam inquirere, & penetrare; quæ ei tam propria est, vt canat Ecclesia, *Deus cui proprium est misereri semper & parcere.* Verum quidem est, iustum Deum